

APA-L1-python

September 6, 2018

1 APA Laboratori 1 (TEMA 1) - Ridge and standard regression

```
In [1]: # Uncomment to upgrade packages
        # !pip install pandas --upgrade
        # !pip install numpy --upgrade
        # !pip install scipy --upgrade
        # !pip install statsmodels --upgrade
        # !pip install scikit-learn --upgrade
        %load_ext autoreload
```

Començarem fent bàsicament l'exemple introductori del TEMA 1 (ajust polinòmic)

```
In [2]: %matplotlib notebook
import numpy as np
import pandas as pd
import matplotlib.pyplot as plt
from IPython.core.interactiveshell import InteractiveShell
InteractiveShell.ast_node_interactivity = "all"
pd.set_option('precision', 3)
np.random.seed(7)
```

```
In [3]: # extra imports
from numpy.random import uniform, normal
from statsmodels.genmod.generalized_linear_model import GLM
from sklearn.linear_model import Ridge, RidgeCV
from sklearn.metrics import mean_squared_error
```

```
In [4]: np.random.seed(7)
```

```
In [5]: N = 20
        a = 0
        b = 1
        sigma_quadrat = 0.3**2
```

Generació de la mostra TR (de training) de mida N, inputs x_n uniformes en (0,1)

El sort() és per claredat, no té cap importància

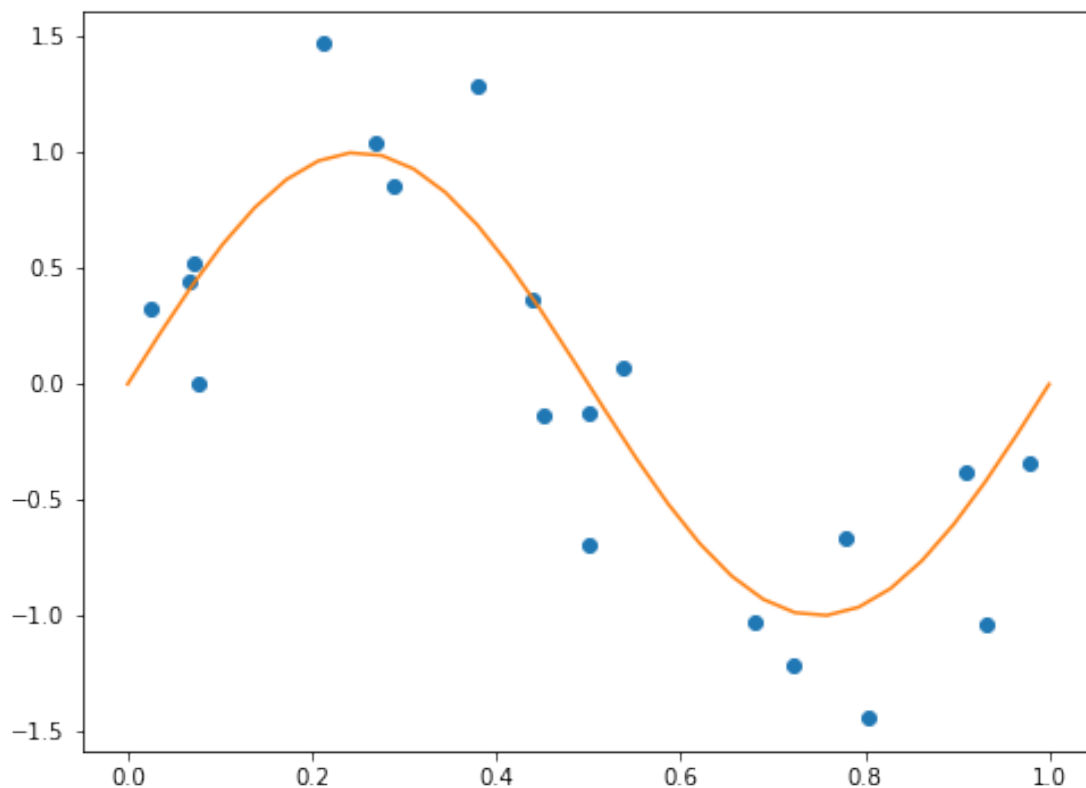
Noteu que a classe era N=10 per pura simplicitat del dibuix a la pissarra!

```
In [6]: x = np.sort(uniform( a,b,N))
        t = np.sin(2*np.pi*x) + normal(loc=0,
                                         scale=np.sqrt(sigma_quadrat),
                                         size=N)

        sample = pd.DataFrame({'input':x,'target':t})
        sample.style.hide_index()
```

```
Out[6]: <pandas.io.formats.style.Styler at 0x7f8184ccb400>
```

```
In [7]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))
        ax.plot(sample.input, sample.target, 'o')
        ax.plot(np.linspace(0, 1,num=30),
                 np.sin(2*np.pi*np.linspace(0, 1,num=30)));
```


Generació de la mostra de validació (VA) de mida N_{valid} , inputs x equiespaiats en (a,b) la usarem per fer prediccions

```
In [8]: N_valid = 1000

        x_valid = np.sort(uniform( a,b,N_valid))
        t_valid = np.sin(2*np.pi*x_valid) + normal(loc=0,
                                                    scale=np.sqrt(sigma_quadrat),
                                                    size=N_valid)

        valid_sample = pd.DataFrame({'input':x_valid,'target':t_valid})
```

Regressió lineal amb grau M=1, per començar, model lineal

Fem servir la classe GLM de statsmodels perque te una sortida similar a la funcio de R, pero teniu implememntats tots els generalized linear models a scikit-learn. Tambe es pot fer la regresio lineal directament fent servir la classe OLS (Ordinary Least Squares) de statsmodels.

```
In [9]: # Podem fer servir formules con a R,
# pero encara no soporta totes les caracteristiques de R
model = GLM.from_formula('target ~ input', sample)
result = model.fit()
result.summary()
```

```
Out[9]: <class 'statsmodels.iolib.summary.Summary'>
```

```
"""
                                Generalized Linear Model Regression Results
=====
Dep. Variable:                  target    No. Observations:                  20
Model:                          GLM      Df Residuals:                      18
Model Family:                   Gaussian  Df Model:                          1
Link Function:                  identity  Scale:                             0.37100
Method:                         IRLS     Log-Likelihood:                   -17.410
Date:                           Thu, 06 Sep 2018    Deviance:                         6.6779
Time:                           14:00:19           Pearson chi2:                     6.68
No. Iterations:                  3           Covariance Type:                  nonrobust
=====
               coef      std err          z      P>|z|      [0.025      0.975]
-----
Intercept      0.8802      0.257       3.423     0.001      0.376      1.384
input          -1.8980      0.453      -4.189     0.000     -2.786     -1.010
=====
"""
```

fem-lo predir les dades TR (les usades per trobar el model) i calculem l'error quadràtic mitjà

```
In [10]: prediccio = pd.DataFrame({'prediccio':result.predict(exog=sample.input)})
prediccio
```

```
Out[10]:    prediccio
0         0.833
1         0.755
2         0.743
3         0.735
4         0.475
5         0.371
6         0.333
7         0.157
8         0.048
9         0.022
10        -0.069
11        -0.071
```

```

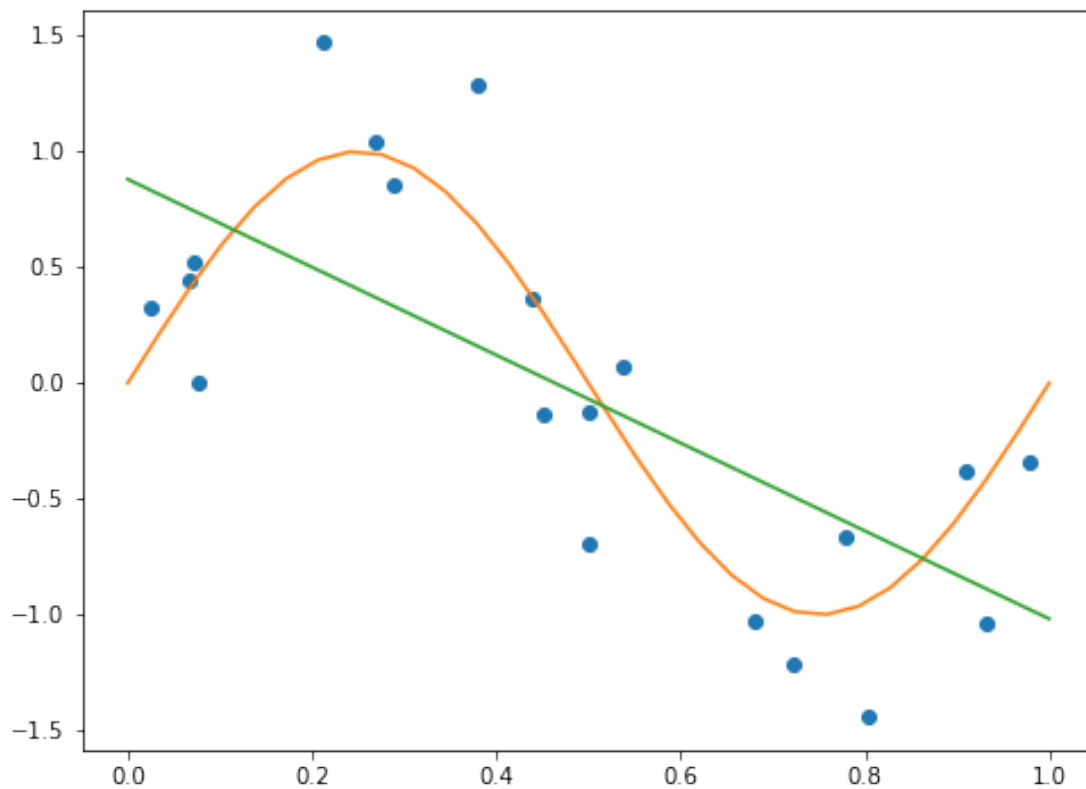
12     -0.142
13     -0.409
14     -0.493
15     -0.600
16     -0.645
17     -0.846
18     -0.887
19     -0.976

```

```

In [11]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))
ax.plot(sample.input, sample.target, 'o')
ax.plot(np.linspace(0, 1,num=30),
        np.sin(2*np.pi*np.linspace(0, 1,num=30)));
ax.plot(np.linspace(0, 1,num=30),
        result.params.Intercept+result.params.input*np.linspace(0, 1,num=30));

```



```

In [12]: mean_square_error = np.sum((sample.target - prediccio.prediccio)**2)/N
mean_square_error

```

```

Out[12]: 0.33389610292629496

```

alternativament, glm() ens el calcula

```
In [13]: result.deviance/N
```

```
Out[13]: 0.33389610292629496
```

Dit tot això, reprenem el fil i tornem a l'error quadràtic mitjà. Resulta que és convenient treballar amb la seva arrel, per obtenir així la "llargada" del vector d'errors

```
In [14]: root_mse = np.sqrt(result.deviance/N)
         root_mse
```

```
Out[14]: 0.577837436418146
```

però és encara millor normalitzar l'error, dividint per la variança dels targets, obtenint el que s'anomena NMSE (normalized mean squared error)

```
In [15]: NMSE = result.deviance/((N-1)*np.var(sample.target))
         NMSE
```

```
Out[15]: 0.5330463679571131
```

Interpretació:

1. Òbviament $NMSE \geq 0$, però no té cota superior definida
2. un model constant que predigui la mitjana dels targets (de fet, el millor model constant), tindria un $NMSE = 1$.
3. models amb $NMSE > 1$ són per tant horribles; un model es comença a considerar acceptable a partir de $NMSE < 0.2$
4. observeu que, notant que l'error quadràtic no és més que l'estimació de la variança dels targets, el NMSE es pot veure com la fracció de la variança dels targets no explicada (capturada) per les prediccions del model. Per exemple, un $NMSE = 0.13$ correspon a un model capaç d'explicar el 87% de la variabilitat del target.

El nostre model $M=1$ explica per tant només el 47% de la variabilitat del target.

Regressió cúbica (polinomi de grau $M=3$, continua sent un model lineal, penseu-lo)

```
In [16]: # El metode np.vander genera una matriu amb les potencies
         # d'un vector de valors (potencies de 0 a n-1)
         model = GLM(sample.target,
                     np.vander(sample.input,4, increasing=True))
         result = model.fit()
         result.summary()
```

```
Out[16]: <class 'statsmodels.iolib.summary.Summary'>
        """
```

```

                        Generalized Linear Model Regression Results
=====
Dep. Variable:          target    No. Observations:                20
Model:                  GLM      Df Residuals:                   16
Model Family:           Gaussian  Df Model:                      3
Link Function:          identity  Scale:                   0.14813
```

```

Method:                IRLS    Log-Likelihood:                -7.0508
Date:                  Thu, 06 Sep 2018    Deviance:                2.3701
Time:                  14:00:20    Pearson chi2:                2.37
No. Iterations:                3    Covariance Type:                nonrobust
=====
              coef      std err          z      P>|z|      [0.025      0.975]
-----
const          -0.2517        0.294      -0.856      0.392      -0.828        0.325
x1             13.1664        2.868       4.591      0.000        7.545       18.787
x2            -37.9735        7.043      -5.392      0.000       -51.777       -24.170
x3             25.0637        4.714       5.317      0.000       15.825       34.303
=====
"""

```

```
In [17]: result.params
```

```

Out[17]: const    -0.252
         x1       13.166
         x2      -37.973
         x3       25.064
         dtype: float64

```

o sigui el polinomi és $y(x) = 25.063691x^3 - 37.973481x^2 + 13.166378x - 0.251710$

Std. Error és la incertesa de cada coeficient, relativa al valor del coeficient; en aquest cas són molt altes, cosa que és deguda a que només tenim 20 punts

La darrera columna és un test sobre la probabilitat de que cada coeficient sigui en realitat zero (i per tant, l'entrada x corresponent no té relació amb el target). Els talls de significativitat del coeficient de major a menor son:

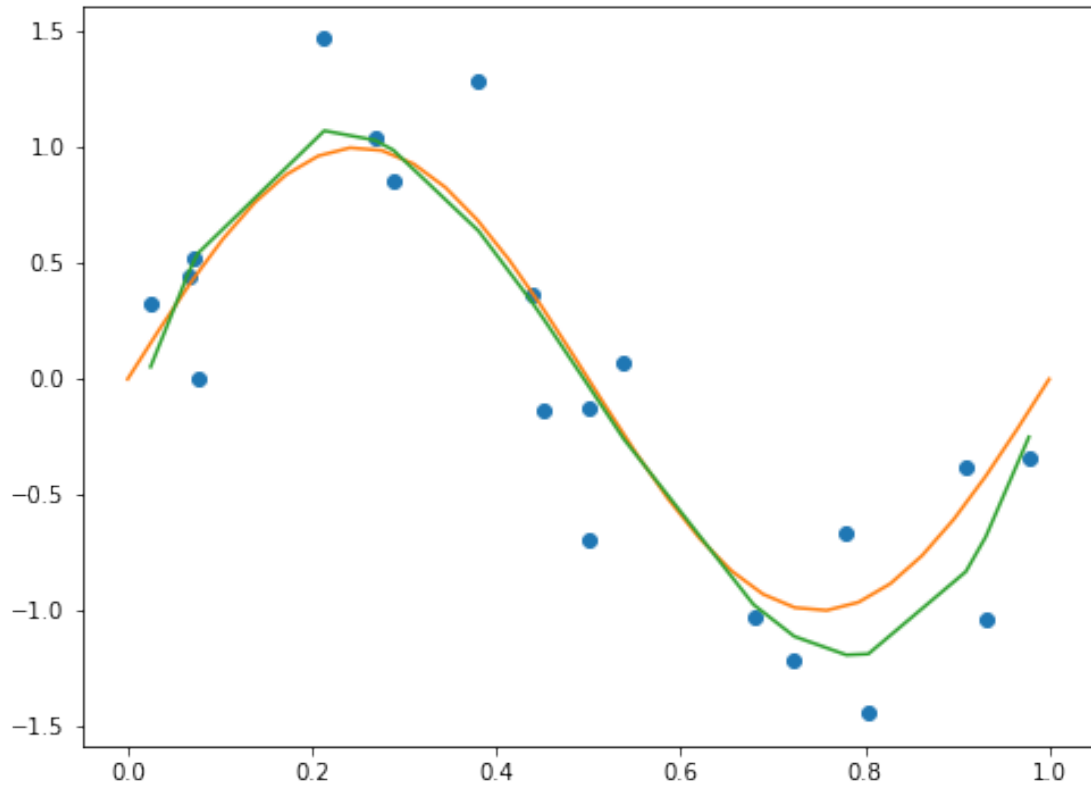
Signif: $0 > 0.001 > 0.01 > 0.05 > 0.1 > 1$

Ara ho dibuixem tot de nou

```

In [18]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))
         ax.plot(sample.input, sample.target, 'o')
         ax.plot(np.linspace(0, 1,num=30),
                  np.sin(2*np.pi*np.linspace(0, 1,num=30)));
         ax.plot(sample.input,
                  result.predict(exog=np.vander(sample.input,
                                                  4,
                                                  increasing=True)));

```


calculem l'error normalitzat NRMSE a la mostra de TR

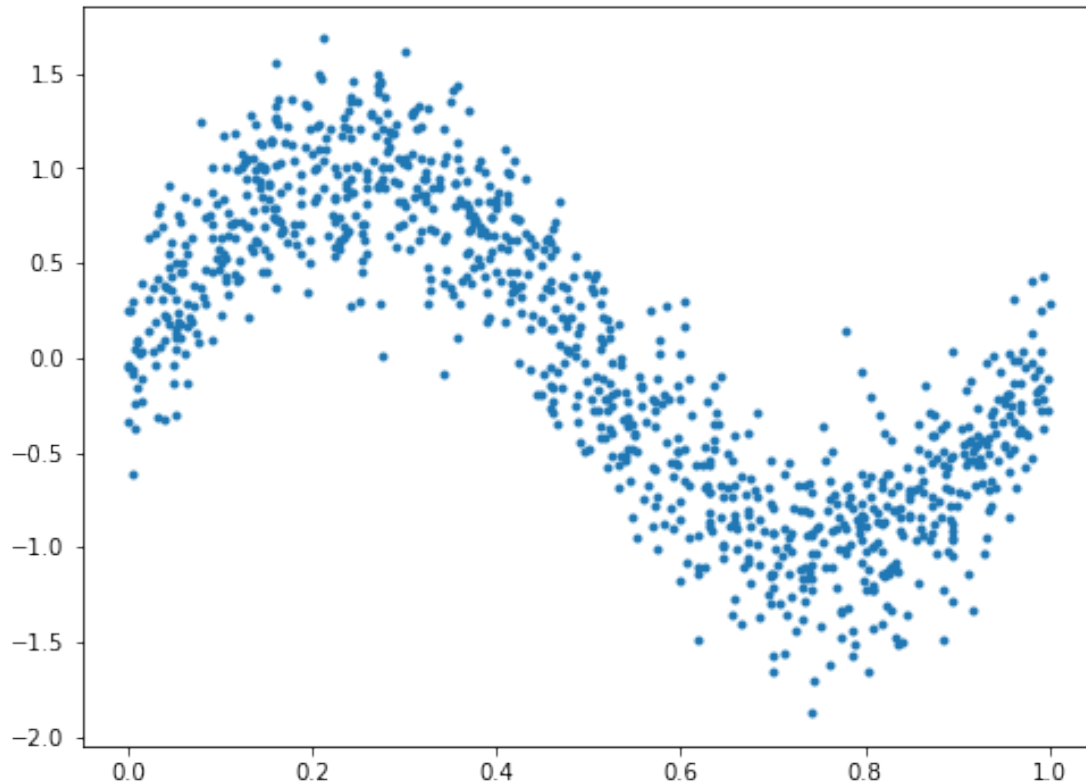
```
In [19]: NMSE = result.deviance/((N-1)*np.var(sample.target))
          NMSE
```

```
Out[19]: 0.18918715127406932
```

gairebé 81%, ha millorat força ... per cert, aquesta quantitat és el famós coeficient R^2 d'ajust en regressió (expressat com a 0.81)

Ara veurem com calcular l'error normalitzat a la mostra de validacio hem de fer-ho explícitament, ja que `predict()` només dona les prediccions, no els errors
fem un cop d'ull primer a les dades de VA

```
In [20]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))
          plt.plot(valid_sample.input, valid_sample.target, '.');
```


i calculem l'error

```
In [21]: prediccions = pd.DataFrame({'predicccio':
                                     result.predict(exog=np.vander(valid_sample.input,
                                                                     4,
                                                                     increasing=True))})
NMSE_valid = np.sum((valid_sample.target - prediccions.predicccio)**2)/ \
               ((N_valid-1)*np.var(valid_sample.target))
NMSE_valid
```

Out [21]: 0.17144211872698972

Quan un model és incorrecte, el seu error de predicció és alt. En cas de models sobreajustats, sol ser molt superior al de TR. En cas de models infraajustats (com és el cas ara), tots dos són elevats i similars. Aquest és un model raonable i per tant tots dos errors són baixos i similars.

Ara farem la mateixa simulació que a classe, fent regressió polinòmica, de grau M des de p a q (poden ser arbitraris, els fixarem en 1 i N-1)

desem coeficients del polinomi (del model) i els error de training i validacio

```
In [22]: p = 1
         q = N

         coef = []
```



```

model = []
norm_mse_train = []
norm_mse_valid = []

for i in range(p,q):
    cmodel = GLM(sample.target,
                  np.vander(sample.input,i+1, increasing=True))
    fmodel = cmodel.fit()
    coef.append(fmodel.params)
    norm_mse_train.append(fmodel.deviance/((N-1)*np.var(sample.target)))

    prediccions = fmodel.predict(exog=np.vander(valid_sample.input,
                                                i+1, increasing=True))
    norm_mse_valid.append(sum((valid_sample.target - prediccions)**2)/ \
                          ((N_valid-1)*np.var(valid_sample.target)))
    model.append(fmodel)

```

```

/usr/local/lib64/python3.6/site-packages/statsmodels/regression/_tools.py:99: RuntimeWarning: di
scale = np.dot(wresid, wresid) / df_resid

```

dibuixem 6 dels models (graus 1,2,3,4,9,19) contra les dades de training

```

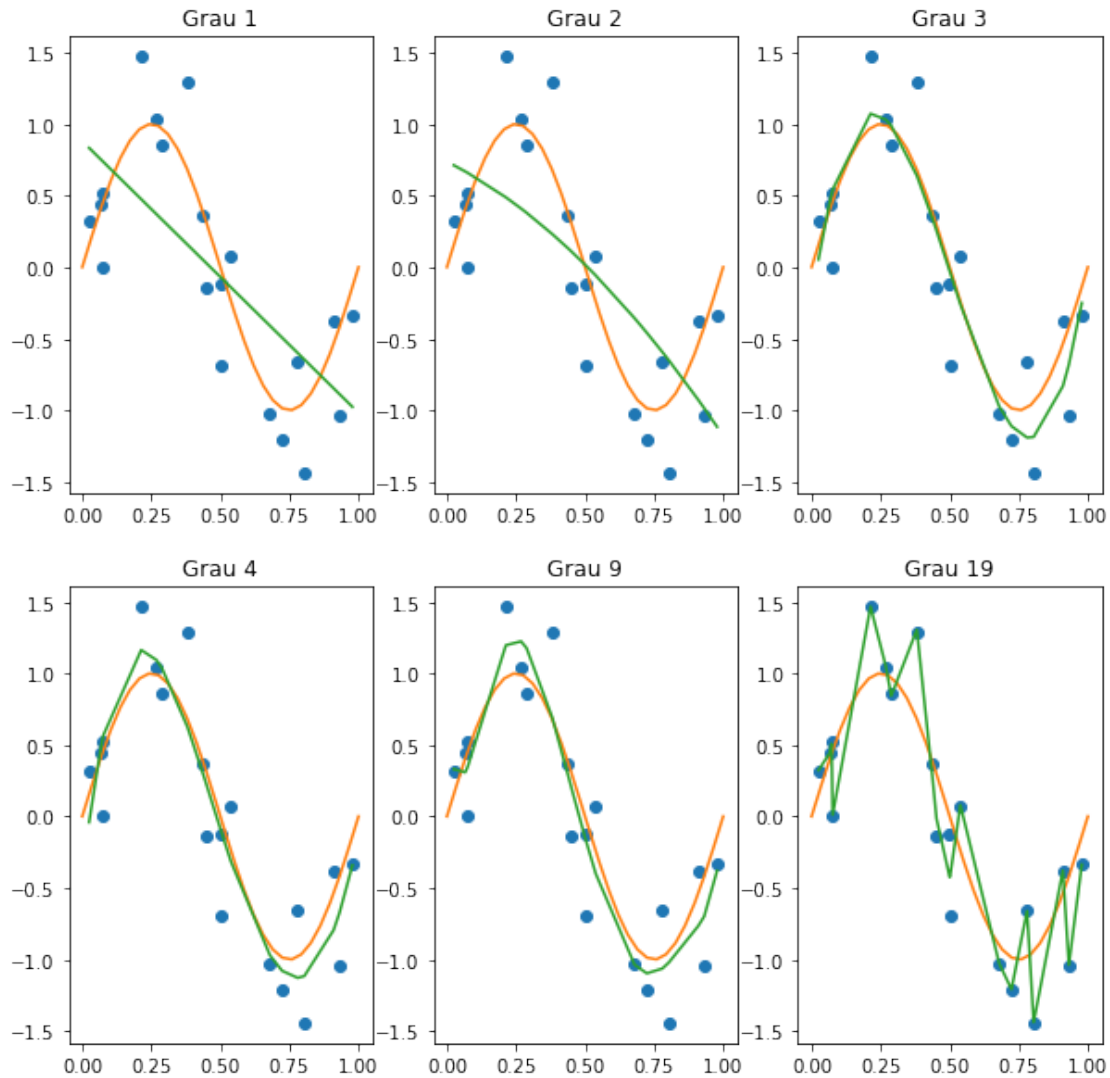
In [23]: fig = plt.figure(figsize=(10,10))

```

```

for f, i in enumerate([1,2,3,4,9,19]):
    ax = fig.add_subplot(2,3,f+1)
    ax.plot(sample.input, sample.target, 'o')
    ax.plot(np.linspace(0, 1,num=30),
            np.sin(2*np.pi*np.linspace(0, 1,num=30)));
    ax.plot(sample.input,
            model[i-1].predict(exog=np.vander(sample.input,
                                                i+1,
                                                increasing=True)));
    plt.title('Grau %d'%i)
0;

```

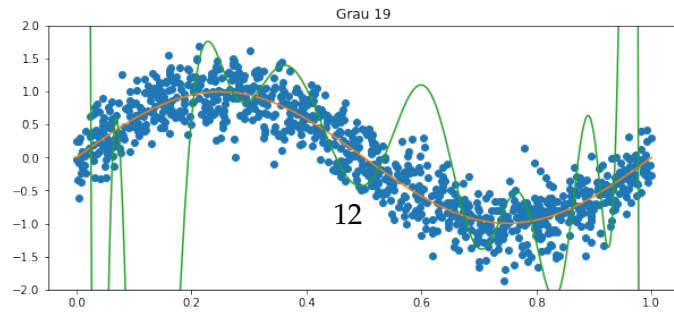
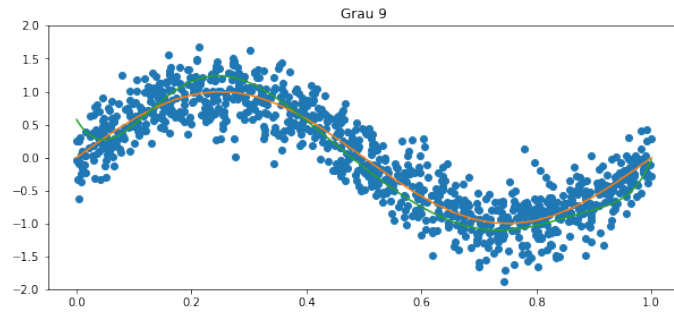
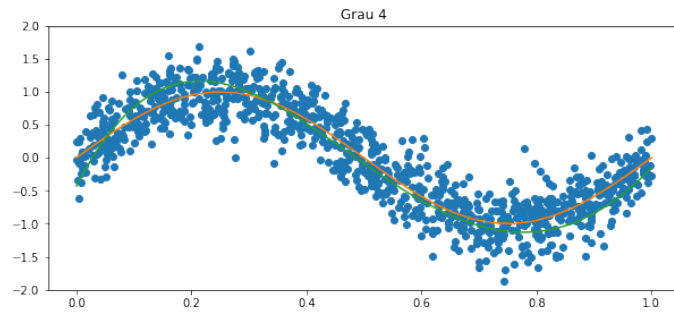
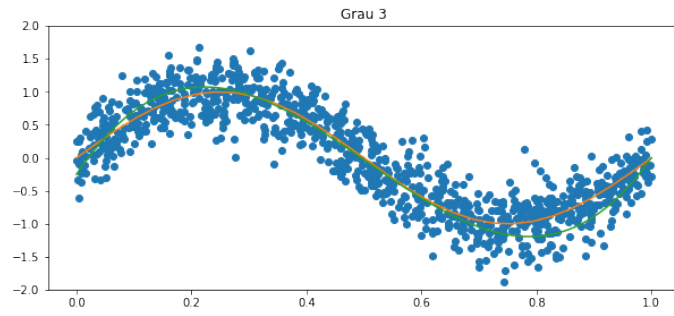
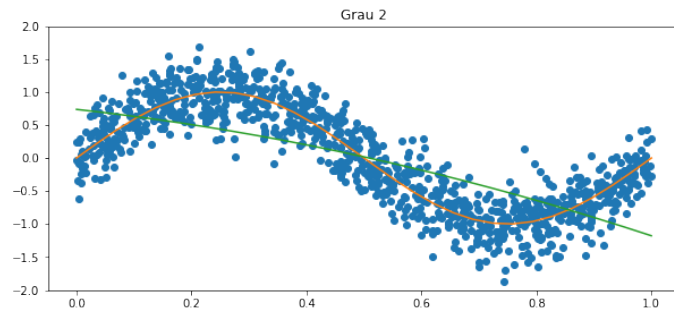
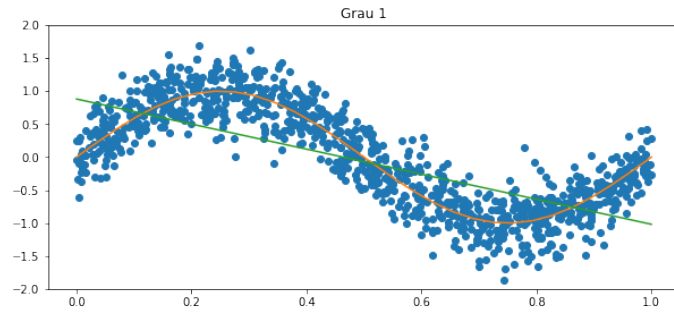

Ara dibuixem les prediccions dels mateixos models contra les dades de validacio la funció a modelar està sempre en taronja, per referència

```
In [24]: fig = plt.figure(figsize=(10,30))

for f, i in enumerate([1,2,3,4,9,19]):
    ax = fig.add_subplot(6,1,f+1)
    ax.set_ylim([-2,2])
    ax.plot(valid_sample.input, valid_sample.target, 'o')
    ax.plot(np.linspace(0, 1,num=30),
            np.sin(2*np.pi*np.linspace(0, 1,num=30)));
    ax.plot(valid_sample.input,
            model[i-1].predict(exog=np.vander(valid_sample.input,
                                              i+1,
                                              increasing=True)));
```

```
plt.title('Grau %d'%i)  
0;
```


Ara farem una gràfica similar a la de classe: error de TR i error de VA junts, en funció del grau M; observarem els fenòmens de sobreajust i infraajust molt clarament

Ometem els graus a partir del 13 perquè els valors es disparen i caurien fora del dibuix; però podeu mirar els resultats numèrics a la matriu:

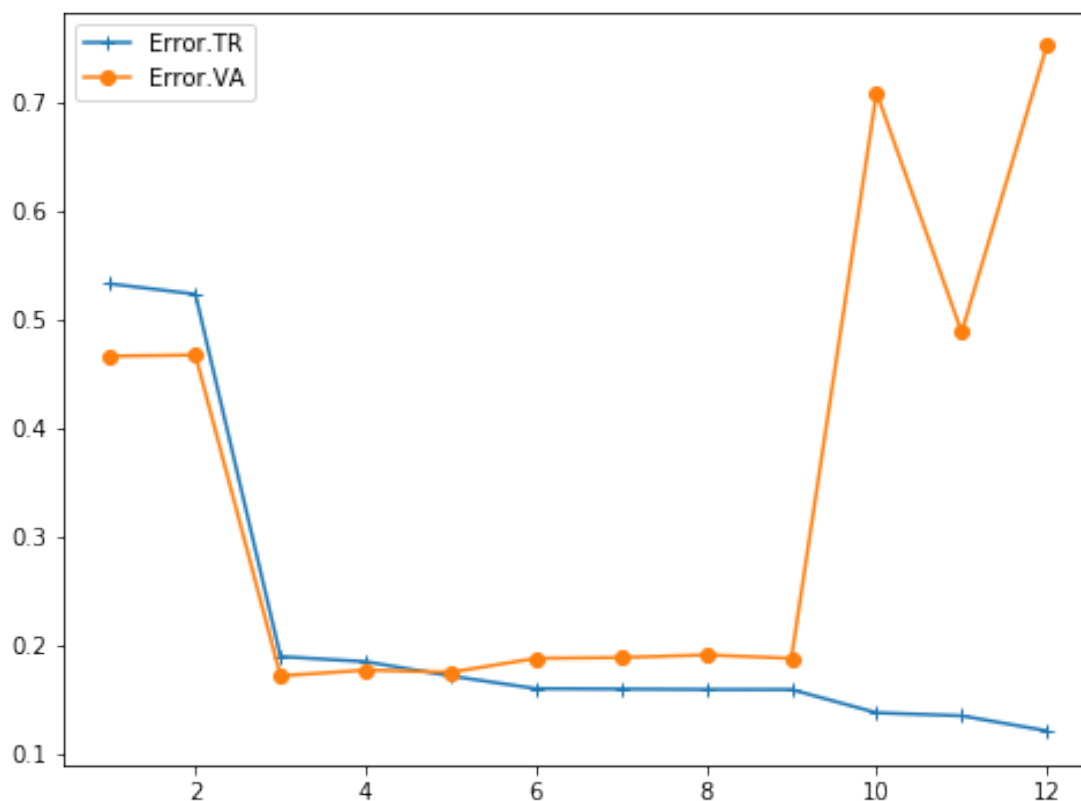
```
In [25]: r = pd.DataFrame({'Grau':range(p,q),
                          'Error.train':norm_mse_train,
                          'Error.valid': norm_mse_valid})

r
```

```
Out[25]:
```

	Grau	Error.train	Error.valid
0	1	0.533	0.466
1	2	0.523	0.467
2	3	0.189	0.171
3	4	0.185	0.177
4	5	0.171	0.175
5	6	0.160	0.188
6	7	0.159	0.188
7	8	0.159	0.191
8	9	0.159	0.188
9	10	0.137	0.709
10	11	0.135	0.488
11	12	0.121	0.753
12	13	0.054	14.044
13	14	0.021	47.862
14	15	0.021	47.678
15	16	0.017	501.863
16	17	0.015	1071.542
17	18	0.015	1034.497
18	19	0.016	1467.715

```
In [26]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))
plt.plot(range(1,13), norm_mse_train[0:12], '-+', label='Error.TR')
plt.plot(range(1,13), norm_mse_valid[0:12], '-o', label='Error.VA')
plt.legend();
```


Per un pèl, el menor error de VA és per $M=3$, per tant el mètode vist a classe seleccionaria el model correcte (se'n diu "model selection"). Noteu que el "model selection" és bàsicament la detecció de la complexitat adequada al problema (la millor en aquest cas, --és a dir, dins els polinomis-- correspon a un de cúbic). Més endavant tractarem el tema de la "complexitat" d'un model des d'un de vista més general.

Ara investigarem els propis coeficients: veurem que tot coeficient del mateix grau va fent-se gran (en valor absolut) a mesura que puja el grau màxim (tret del coeficient de grau 0 o Intercept, que més o menys es manté constant, donat que intenta seguir la mitjana dels targets, que no varia)

Estudiem només fins al grau 10, per fer la taula manejable

```
In [27]: coefs_table = np.zeros((10,11))
```

```
for i in range(10):
    for j in range(i+2):
        coefs_table[i][j] = coef[i][j]
```

```
pd.DataFrame(coefs_table.T)
```

```
Out[27]:
```

	0	1	2	3	4	5	6	7 \
0	0.880	0.736	-0.252	-0.429	0.017	0.486	0.563	0.688
1	-1.898	-0.962	13.166	16.934	4.601	-10.906	-14.487	-21.918

2	0.000	-0.953	-37.973	-54.586	28.295	169.588	219.365	350.786
3	0.000	0.000	25.064	50.415	-166.690	-706.091	-991.928	-1956.273
4	0.000	0.000	0.000	-12.486	229.610	1216.832	2020.865	5615.382
5	0.000	0.000	0.000	0.000	-96.358	-954.865	-2128.604	-9551.261
6	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	284.807	1138.897	9742.263
7	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	-244.895	-5483.782
8	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	1304.006
9	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000
10	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000

	8	9
0	0.579	4.578e+00
1	-14.637	-2.960e+02
2	203.747	6.468e+03
3	-667.099	-6.444e+04
4	-375.048	3.576e+05
5	6628.664	-1.207e+06
6	-16513.357	2.575e+06
7	19735.113	-3.484e+06
8	-11902.681	2.899e+06
9	2904.694	-1.352e+06
10	0.000	2.703e+05

si cap a la finestra, movem-ne els marges: és important veure la taula d'una sola peça

Interpretació: 1. Les files són els coeficients dels diferents graus 1..M i les columnes els graus M; per exemple, [3,4] és el coeficient de grau 3 del polinomi M=4 2. tot coeficient del mateix grau va fent-se gran (en valor absolut) a mesura que puja el grau màxim 3. Això implica que a mesura que creix M, tots els coeficients es fan molt grans. I ens suggereix que, tot i sobreestimar el grau M, podríem controlar l'ajust si poguéssim limitar aquest creixement: això porta a la tècnica de regularització (que en estadística es coneix com a "ridge regression")

Ara comprovarem que el sobreajust disminueix amb N !!!

generació de la mostra de training de mida N, inputs x equiespaiats en (a,b)

In [28]: *# abans eren 20, la resta és exactament igual*

```
N_big=100
x = np.linspace(0,1, num=100)
t = np.sin(2*np.pi*x) + normal(loc=0,
                                scale=np.sqrt(sigma_quadrat),
                                size=N_big)
```

```
big_sample = pd.DataFrame({'input':x, 'target':t})
```

In [29]: `model = GLM(big_sample.target,`
`np.vander(big_sample.input,10, increasing=True))`
`result = model.fit()`

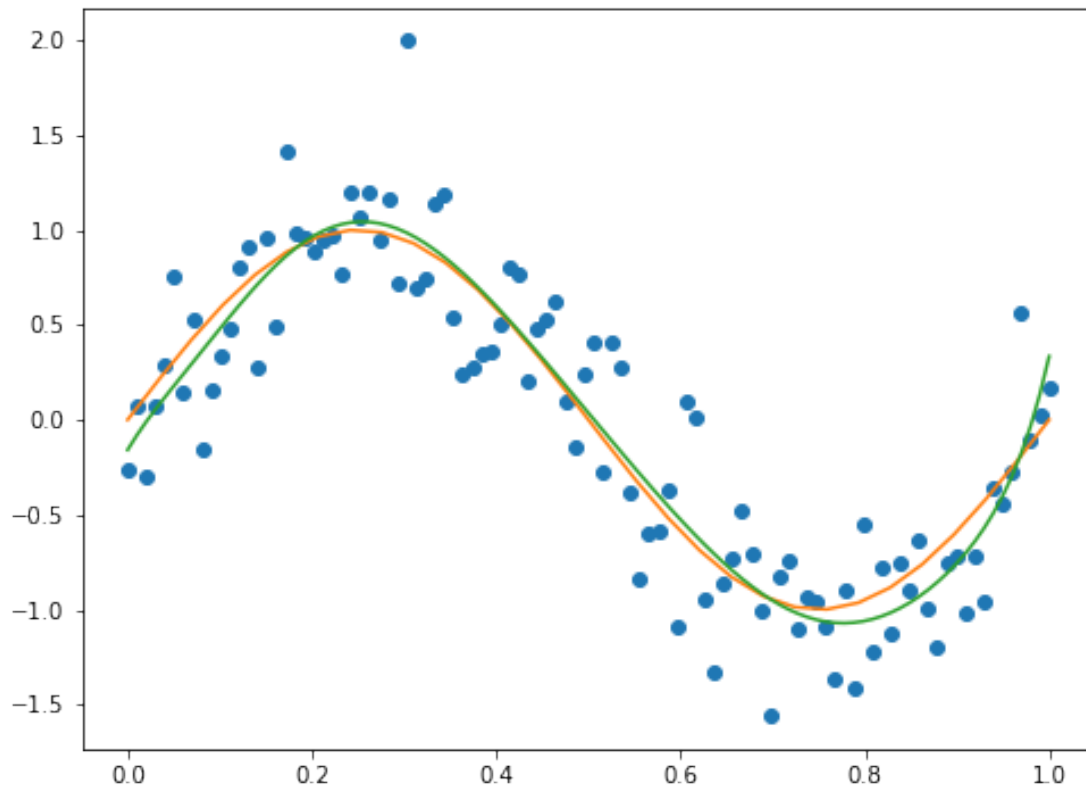
```
nmse_train =result.deviance/((N_big-1)*np.var(big_sample.target))
nmse_train
```

Out[29]: 0.1548887440222033

```
In [30]: prediccions = pd.DataFrame({'predicccio':  
                                     result.predict(exog=np.vander(valid_sample.input,  
                                                                    10, increasing=True))})  
  
nmse_valid = np.sum((valid_sample.target - prediccions.predicccio)**2)/ \  
                ((N_big-1)*np.var(valid_sample.target))  
  
nmse_valid
```

Out[30]: 1.5912845280448578

```
In [31]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))  
ax.plot(big_sample.input, big_sample.target, 'o')  
ax.plot(np.linspace(0, 1,num=30),  
        np.sin(2*np.pi*np.linspace(0, 1,num=30)));  
ax.plot(big_sample.input,  
        result.predict(exog=np.vander(big_sample.input,  
                                       10,  
                                       increasing=True))));
```


Sí: estem modelant el TR amb $M=9$ i no sobreajusta tant (compareu-lo amb la gràfica que hem generat abans)

Conclusió: a mesura que N es fa gran el problema del sobreajust s'allevia força. En general, però, el concepte "N gran" depèn de quantes variables x usem per modelar i, a més, no és usual tenir control sobre N; per tant, en la pràctica caldrà restringir la mida dels coeficients.

2 Ridge regression

Ara passem a regressió ridge per re-ajustar el TR més gran (N=100)

Aquesta és la idea de la regularització; partim d'una especificació de model sobradament complexa (M=11) i limitem explícitament la mida (en valor absolut) dels coeficients, via el paràmetre lambda (constant de regularització)

La gràcia ara és estimar un bon valor per lambda: veurem més endavant que es pot fer de manera molt eficient quan el model és lineal. Provem doncs dins una seqüència de valors molt llarga:

```
In [32]: # ara farem servir la Ridge regression de scikit learn
         # que es mes practica que la de statsmodels
         pcoef = 11
         lambdes = np.linspace(0.001, 0.5, num=500)
```

aquest seria el model "estàndar" (sense regularitzar)

```
In [33]: model = GLM(sample.target,
                     np.vander(sample.input,pcoef+1, increasing=True))
         result = model.fit()
```

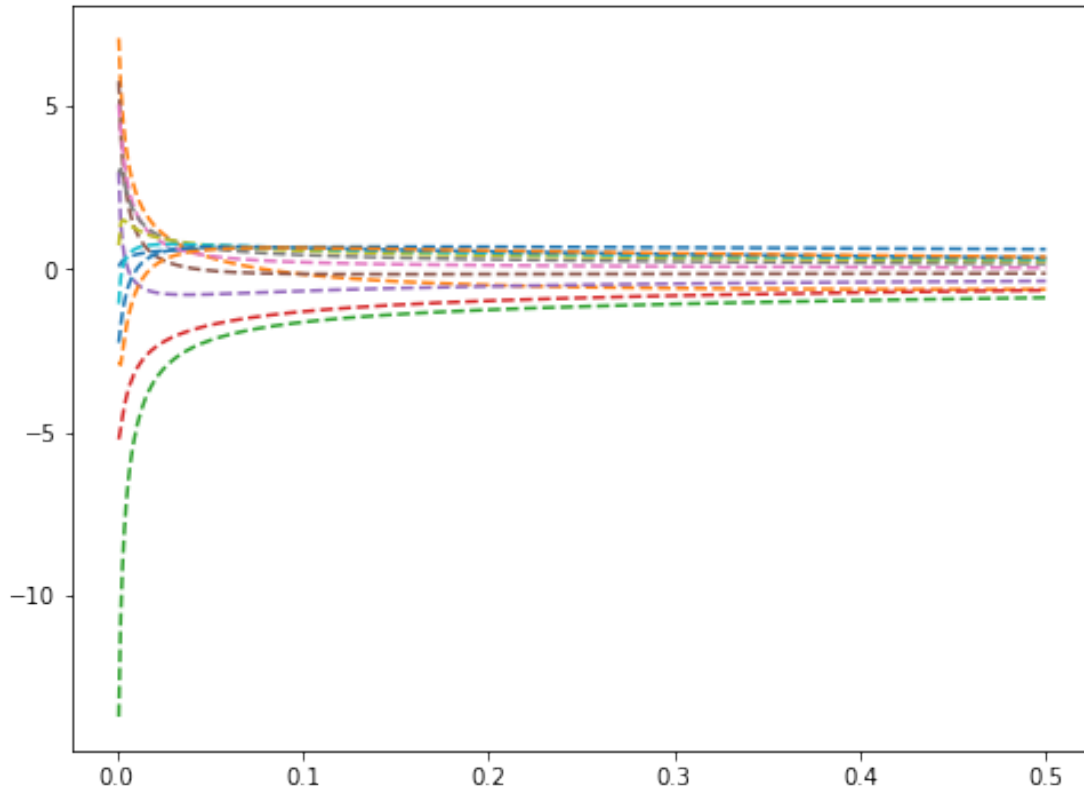
aquest seria el model regularitzat

```
In [34]: model_ridge = Ridge(fit_intercept=False)
         coefs=[]

         for a in lambdes:
             model_ridge.set_params(alpha=a)
             model_ridge.fit(np.vander(sample.input,pcoef+1,
                                     increasing=True),
                             sample.target)
             coefs.append(model_ridge.coef_)

         coefs = np.array(coefs);

In [35]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))
         for i in range(pcoef+1):
             ax.plot(lambdes, coefs[:,i], '--')
         0;
```


El que veiem a la gràfica (que és molt xula) és com tots els coeficients (dels graus 1 al 12) se'n van a zero a mesura que regularitzem més (lambdes més altes)

Igual que la crida anterior, però ara seleccionem la millor lambda (que és la que té un error quadràtic regularitzat menor); podríem haver fet només aquesta crida directament:

```
In [36]: model_ridgeCV = RidgeCV(alphas=lambdes,
                                fit_intercept=True,
                                cv=None,
                                gcv_mode='auto')
model_ridgeCV.fit(np.vander(sample.input,
                             pcoef+1,
                             increasing=True),
                  sample.target)
model_ridgeCV.alpha_

Out[36]: RidgeCV(alphas=array([0.001, 0.002, ..., 0.499, 0.5 ]), cv=None,
                  fit_intercept=True, gcv_mode='auto', normalize=False, scoring=None,
                  store_cv_values=False)

Out[36]: 0.002
```

hi ha varis criteris per seleccionar la millor lambda de manera eficient; a classe (quan toqui) veurem el GCV

dóna `lambda = {{model_ridgeCV.alpha_}}`, per tant ajustem un nou model (que serà el definitiu) amb aquest valor:

```
In [37]: model_final = Ridge(fit_intercept=False,
                             alpha=model_ridgeCV.alpha_)
                             model_final.fit(np.vander(sample.input,
                                                         pcoef+1,
                                                         increasing=True),
                             sample.target);
```

Compareu els dos grups de coeficients del nostre model $M=12$ (estàndar i regularitzats)

```
In [38]: pd.DataFrame(result.params)
```

```
Out [38]:
```

	0
const	1.471e+00
x1	-6.934e+01
x2	1.062e+03
x3	-3.372e+03
x4	-3.329e+04
x5	3.455e+05
x6	-1.435e+06
x7	3.367e+06
x8	-4.790e+06
x9	4.096e+06
x10	-1.939e+06
x11	3.911e+05

```
In [39]: pd.DataFrame(model_final.coef_)
```

```
Out [39]:
```

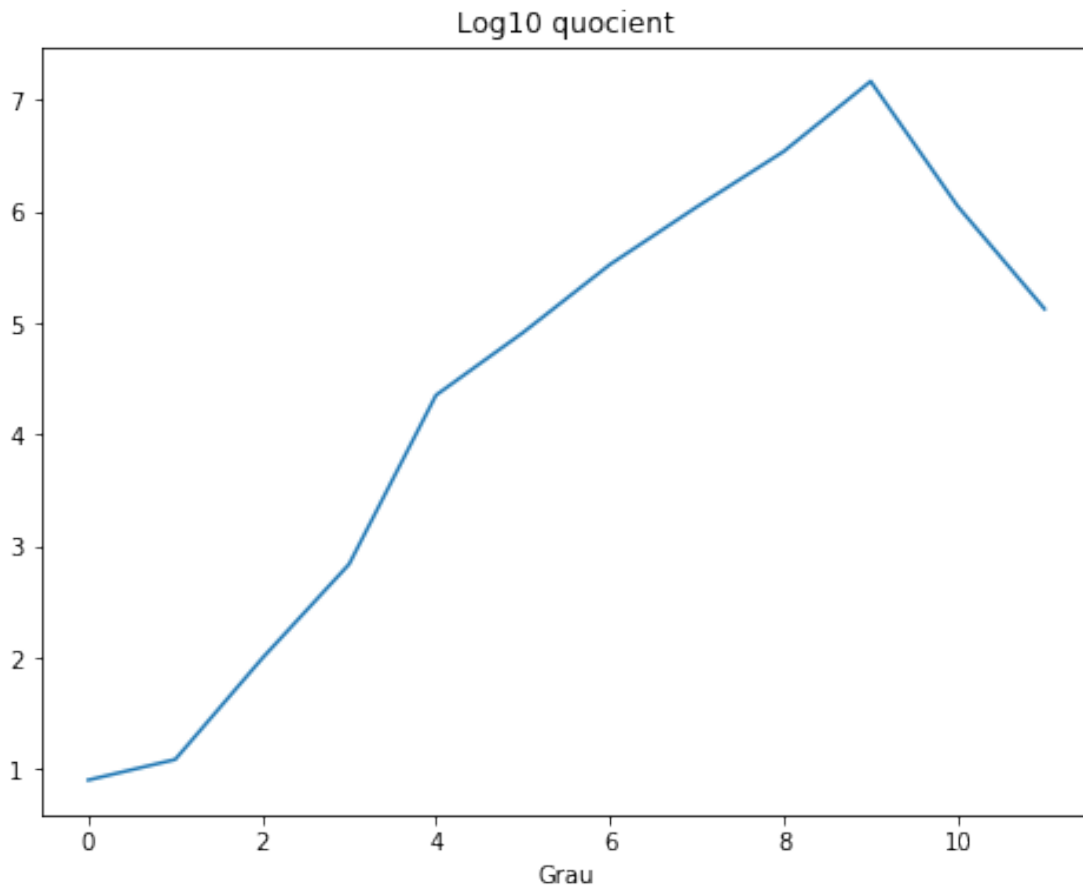
	0
0	0.183
1	5.652
2	-10.756
3	-4.896
4	1.478
5	4.224
6	4.309
7	3.075
8	1.393
9	-0.281
10	-1.745
11	-2.931

```
In [40]: np.sqrt(np.sum(result.params**2)) / np.sqrt(np.sum(model_final.coef_**2))
```

```
Out [40]: 494886.4387369518
```

per tenir una idea millor, calcularem el quocient entre uns i altres.
Millor fem un plot logarítmic, per veure els ordres de magnitud

```
In [41]: fig, ax = plt.subplots(figsize=(8,6))
plt.plot(range(pcoef+1),
         np.log10(np.abs(result.params / model_final.coef_)))
plt.xlabel('Grau')
plt.title("Log10 quocient");
```


Queda per veure que el model regularitzat no és pitjor que l'inicial (no sigui que per penalitzar-li els coeficients ara sigui un model pitjor)
 primer calculem l'error pel mètode estàndar (sense regularitzar) com fins ara

```
In [42]: prediccions_classic = result.predict(exog=np.vander(valid_sample.input,
                                                             pcoef+1,
                                                             increasing=True))
```

```
In [43]: NMSE_VA_classic = np.sum((valid_sample.target - prediccions_classic)**2) / \
         ((N_big-1)*np.var(valid_sample.target))

NMSE_VA_classic
```

```
Out[43]: 4.927559835219346
```

dóna terrible, com ja imaginavem

```
In [44]: prediccions_regul = model_final.predict(np.vander(valid_sample.input,
                                                         pcoef+1,
                                                         increasing=True))
```

```
In [45]: NMSE_VA_regul = np.sum((valid_sample.target - prediccions_regul)**2)/ \
        ((N_valid-1)*np.var(valid_sample.target))

        NMSE_VA_regul
```

```
Out[45]: 0.17365749442701298
```

dóna 0.17365749442701198 , mentre que el model anterior, trobat per prova i error de M donava 0.17144211872698967; és a dir, són dos models igualment bons, però el regularitzat s'ha trobat mitjançant un mecanisme de control de complexitat que és independent del mètode (només afecta la funció d'error) i el paràmetre lambda és més fàcil d'ajustar i menys sensible a fluctuacions